

SMALL TALK ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ ΓΙΑΝΝΑΚΗ

NOIR ΕΥΤΥΧΙΑ

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΗΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗ ΤΗΣ ΤΡΙΛΟΓΙΑΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ, ΜΠΑΙΝΕΙ «ΣΤΟ ΠΙΣΩ ΚΑΘΙΣΜΑ», ΜΑΣ ΜΙΛΑΕΙ ΓΙΑ «ΑΛΚΥΟΝΙΔΕΣ ΜΕΡΕΣ» ΚΑΙ ΜΑΣ ΞΕΝΑΓΕΙ ΣΤΗΝ «ΠΟΛΗ ΣΤΟ ΦΩΣ».

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΛΑΛΟΥ

Μίλησε μας λίγο για τον κεντρικό ήρωα της τριλογίας σου. Ο Χάρης Κόκκινος, ο κεντρικός πρωταγωνιστής των αστυνομικών μυθιστορημάτων μου, με συνόδεψε στα τρία βιβλία της «Τριλογίας της Αθήνας» (εκδόσεις Ίκαρος) αποτελώντας ένα εργαλείο στα χέρια μου προκειμένου να καθρεφτίσει τις συνταρακτικές αλλαγές, το κοινωνικό σχόλιο, τον υπαρξιακό προβληματισμό για την πόλη, τη χώρα μας τα τελευταία χρόνια. Κατά κάποιον τρόπο λειτουργεί ως καθρέφτης της πόλης και η πόλη ως καθρέφτης δικός του. Με την ολοκλήρωση της τριλογίας κλείνει ένας σημαντικός κύκλος στη ζωή ενός ανθρώπου σε πτώση, σε μια οριακή στιγμή του, καθώς βυθίζεται μαζί με το περιβάλλον του. *Αν είχες τη δυνατότητα να συναντήσεις live τον ήρωά σου σε μία μόνο στιγμή της τριλογίας, ποια θα διάλεγες;* Τον συναντώ πάντοτε στο σημείο που τον αφήνω. Κατά κάποιον τρόπο δεν έχω άλλη επιλογή. Συνεπώς θα τον συναντούσα στην τελευταία σελίδα του τρίτου βιβλίου, την ώρα που η πόλη και ο ίδιος εκτίθεται τρομακτικά στο φως, ανατρέποντας τελικά όλες τις βεβαιότητες, αν υπήρξαν κάποιες, στα προηγούμενα βιβλία. Οι τελευταίες σελίδες είναι φτιαγμένες έτσι ώστε τόσο ο ήρωας, όσο και οι ιστορίες που προηγήθηκαν να ανατρέψουν τον ίδιο τον εαυτό τους. *Τόσο «Στο πίσω κάθισμα» όσο και «Στις αλκυονίδες μέρες» αλλά και στο «Πόλη στο φως», αναδεικνύεται μια μεγάλη γκάμα σύγχρονων προβλημάτων – πόσο σε απασχολεί το κοινωνικό γίνεσθαι, το χρησιμοποιείς ως πακράδων ή ως στοιχείο της πλοκής;* Το κοινωνικό γίνεσθαι αποτελεί τον πυρήνα γύρω από τον οποίο θα δομηθεί η πλοκή, μαζί με το βαθύτερο υπαρξιακό βάθος των χαρακτήρων που ξεδιπλώνονται στις ιστορίες μου. Θα έλεγα ότι αυτοί οι δύο άξονες προϋπάρχουν της πλοκής η οποία τελικά διαμορφώνεται για να τους υπηρετήσει και ίσως σε κάποιες περιπτώσεις να τους ανατρέψει, εντυπωσιάζοντας ακόμη κι εμένα. Η δράση επί του θεωρητικού έχει πάντα το στοιχείο της έκπληξης. *Ένας συγγραφέας πρέπει πρώτα να έχει υπάρξει αναγνώστης, ποιο ήταν το βιβλίο που σε ενθουσίασε περισσότερο τον χειμώνα;* Η πατρίδα της γραφής είναι η ανάγνωση. Με ελάχιστες εξαιρέσεις που επιβεβαιώνουν τον κανόνα. Νομίζω πως αν ο συγγραφέας έχει διαβάσει αρκετά, έχει μόνο όφελος. Συνήθως, οι «αδιάβαστοι» συγγραφείς, παγιδεύονται σε σχήματα που θα μπορούσαν να αποφύγουν αν διάβαζαν λίγο περισσότερο ή λίγο πιο ουσιαστικά. Γιατί δεν έχει σημασία το πλήθος, αλλά ο τρόπος με τον οποίο κανείς κάνει ακόμη και την ανάγνωση. Η ανάγνωση είναι ενεργητική και αυτό τελικά καθορίζει και την επιρροή της στον συγγραφέα. Το βιβλίο που διάβασα τελευταία και με ενθουσίασε ήταν η «Συντέλεια του Κόσμου» της Erpenbeck. ✘

ΒΙΒΛΙΟ
Ο ΜΑΗΣ ΤΟΥ
'68 ΑΛΛΙΩΣ!

Βασισμένο σε πραγματικά γεγονότα το μυθιστόρημα «Γεύμα στα οδοφράγματα» αναφέρεται στη βράβευση του νεαρού τότε Πατρικ Μοντιανό (κατόχου πλέον του Νόμπελ Λογοτεχνίας) σε εκδήλωση/γεύμα που πραγματοποιήθηκε στο πολυτελές ξενοδοχείο Meurice, του οποίου το προσωπικό -μέσα στο πνεύμα των ημερών είχε κηρύξει την αυτοδιαχείριση και καθαιρέσει τον Διευθυντή. Όλα συμβαίνουν στις 22 Μαΐου που ακολούθησε η περίφημη νύχτα των οδοφραγμάτων και η κρίσιμη ψηφοφορία στη Βουλή. Λεπτό χιούμορ σε απρόσμενες καταστάσεις όπου εμφανίζονται πολλή εμπλημματικά πρόσωπα, όπως ο Σαλβαντόρ Νταλί με το αιλουροειδές του που κατασπάρραξε το πεκινουά της οικοδέσποινας του γεύματος. Ειρωνεία, αλληλία και ευαισθησία, η μικρή ιστορία δίπλα στη μεγάλη. Ένα απολαυστικό βιβλίο. Pauline Dreyfus, «Γεύμα στα οδοφράγματα», μετάφραση Ανδρέας Παππάς, εκδόσεις Πατάκη. Κ. Στ.